

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIII.

V Ljubljani 13. vel. serpana 1880.

List 33.

Sporočilo bratovščine presv. Rešnjega Telesa za leto 1879/80.

Veselega serca in polni hvaležnosti do Boga poročamo o delavnosti bratovščine naše v preteklem letu, ki je bila zopet bogato blagoslovljena.

Bratovskih udov, ki jih je sedaj 31.869, je od lankega leta vnovič pristopilo 1256, da se vdeležujejo molitvenih ur v vedno počeševanje presv. Rešnjega Telesa, da bi tudi s svojimi doneski v okom prišli pomanjkljivosti in revščini, ki v marsikaterih cerkvah obdaja našega Gospoda in Zveličarja v tej največi skrivnosti Njegove ljubezni.

Milodarov za opravo revniših cerkev je bratovščina v preteklem letu skupno prejela 4618 gl. 72 sld. Letnim doneskom udov in miloščini pri mesečni službi božji in pri razstavi nabrani imamo prišteti tudi izredna darila, ktera so došla bratovščini od raznih strani, in sicer: od preč. g. stolnega korarja A. Zamejca 1 cekin v zlatu, po prečast. gosp. I. Rozmanu 45 gl., po gospodičini N. Lahajnarjevi od neimenovane dobrotnice 3 gl., iz Kresnic 30 gl., iz Dovjega 11 gl. 56 sld., iz Trebelnega 10 gl., iz Lesec 20 gl., z Berda 50 gl., iz Stopič 5 gl., od Sv. Trojice 6 gl., in iz Hrenovic 6 gl. 80 sld. Prevzvišena grofinja Ižanska Hermina Auerspergova je pa bratovščini blagoselčno darovala svilnega blaga za 4 mašne plašče.

Napravila je bratovščina iz imenovanih dohodkov preteklega leta 8 pluvijalov, 47 mašnih plaščev, 25 velumov, 30 oltarnih blazinic, 5 antipendij, 21 štol za pridige, 37 plaščekov za ciborije, 18 štol in 20 burz za obhajila, 2 potezaja za zvonček pri žagradu, 5 oltarnih pertov, 44 mašnih srajc, 132 humeralov, 42 cingulov, 39 koreteljev, 115 korporalov, 115 pal, 228 rutic za lavabo in 412 purifikatorjev.

Da se je zamoglo v pretečenem letu toliko za opravo revniših cerkev storiti, zahvaliti se imamo zlasti blagi gorečnosti nekaterih družbenic, ki so se tudi letos bratovskega dela krepko poprijemale, in katerim naj alajše plačilo bodi zavest, da so zamogle po izgledu preblazene Device in Matere Marije svoj trud darovati za oskerbljevanje in povečevanje njenega božjega Sina, kateri je vekomaj hvaljen in češčen v presvetem Zakramentu.

Naj se pa tudi preserčna zahvala izreka vsem drugim dobrotnikom bratovščine, sosebno častitemu uršulinskemu samostanu ljubljanskemu za mirno in varno

zavetje, ktero že toliko lét bratovščini daje v svojih prostorih. Iskrena hvala tudi gorečim dušnim pastirjem za obilni trud, ki ga imajo z zbiranjem in pošiljanjem letnih doneskov družbenikov.

Razstava bratovskih izdelkov je zavoljo vnanjih zadržkov bila še le 18., 19. in 20. pretečenega mesca. Po tem so se pa izdelki brez odlašanja razdelili, in razpošiljali. Dobila je:

1. *Ternovska cerkev v Ljubljani*: 1 plašček za ciborij, 1 burzo in 1 štolo za obhajila.

2. *Uršulinska cerkev v Ljubljani*: 1 plašček za ciborij.

3. *Semeniška kapela v Ljubljani*: 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 1 koretelj, 3 korporale, 3 pale, 12 purifikatorjev, 6 rutic za lavabo.

4. *Kapela dekliške sirotišnice v Ljubljani*: 1 mašno srajco, 3 korporale, 3 pale, 12 purifikatorjev, 6 rutic za lavabo, 1 koretelj, 3 humerale, 1 prepas.

5. *Kapela Ljubljanske delavnice*: 1 plašček za ciborij, 1 albo, 3 humerale, 1 prepas.

6. *Šent-Vid nad Ljubljano*: 6 korporalov, 6 pal, 24 purifikatorjev, 12 rutic za lavabo, 1 vijolično štolo za pridige.

7. *Brezovica*: 2 beli oltarni blazinici.

8. *Sora*: 2 koretlja.

9. *Ježica*: 1 velum.

10. *Šent Jakob pri Savi*: 1 plašček za ciborij, 1 bel pluvijal.

11. *Golo*: 1 plašček za ciborij, 1 bel mašni plašč, 1 prizakerstijski potezaj.

12. *Škofja Loka*: 1 velum, 1 antipendij.

13. *Poljane*: 2 burzi in 2 štoli za obhajila.

14. *Trata*: 1 bel mašni plašč.

15. *Železnike*: 1 črn mašni plašč.

16. *Sorica*: 1 bel mašni plašč, 1 burzo za obhajila.

17. *Leskovica*: 1 bel mašni plašč, 1 plašček za ciborij.

18. *Zalilog*: 1 črn mašni plašč.

19. *Šent Lenart*: 1 plašček za ciborij, 1 štolo za obhajila.

20. *Lučine*: 1 vijoličen mašni plašč, 1 černo štolo, 1 plašček za ciborij, 1 burzo za obhajila, 1 mašno srajco, 3 korporale, 3 pale.

21. *Primskovo pri Kranji*: 1 plašček za ciborij.

22. *Spodnji Bernik*: 1 vijoličen mašni plašč.

23. *Šenčur pri Kranji*: 1 velum.

24. *Voglje*: 1 plašček za ciborij.

25. *Hrastje*: 1 plašček za ciborij.

26. *Olševček*: 1 velum.
27. *Smednik*: 1 rudeč mašni plašč, 1 plašček za ciborij.
28. *Križe pri Teržiču*: 1 bel mašni plašč.
29. *Mavčiče*: 1 vijoličen mašni plašč.
30. *Duplje*: 1 velum, 1 antependij.
31. *Terstenik*: 1 bel pluvijal, 1 plašček za ciborij.
32. *Kokra*: 1 velum, 1 belo štolo za pridige.
33. *Šenturška Gora*: 1 velum.
34. *Zapoge*: 1 rudeč mašni plašč.
35. *Terboje*: 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
36. *Mošnje*: 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas.
37. *Kropa*: 1 rudeč mašni plašč.
38. *Dovje*: 1 velum.
39. *Jesenice*: 2 vijolični oltarni blazinici, 1 štolo za obhajila.
40. *Lesce*: 1 zelen mašni plašč.
41. *Zasp*: 1 plašček za ciborij, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
42. *Rateče*: 2 beli oltarni blazinici.
43. *Rovte nad Jesenicami*: 1 rudeč mašni plašč.
44. *Leše*: 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas.
45. *Komenda*: 1 velum.
46. *Vodice*: 1 koretelj, 1 burzo in 1 štolo za obhajila.
47. *Berdo*: 1 rudeč mašni plašč.
48. *Nevlje*: 1 rudeč mašni plašč, 1 plašček za ciborij.
49. *Motnik*: 2 koretelja, 1 belo štolo za pridige, 1 štolo za obhajila.
50. *Stranje*: 1 velum, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
51. *Homec*: 1 bel mašni plašč.
52. *Mekine*: 1 plašček za ciborij, 1 štolo za obhajila.
53. *Sela*: 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 1 belo pridgarsko in 1 obhajilno štolo.
54. *Tujnice*: 2 beli oltarni blazinici.
55. *Zlato Polje*: 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 1 koretelj, 3 korporale, 3 pale, 12 purifikatorjev, 6 rutic za lavabo.
56. *Rova*: 3 korporale, 3 pale, 12 purifikatorjev, 6 rutic za lavabo.
57. *Moravče*: 1 velum, 1 plašček za ciborij.
58. *Zagorje*: 2 mašni srajci, 6 humeralov, 2 prepassa, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 purifikatorjev.
59. *Čemšenik*: 1 antependij.
60. *Izlake*: 1 velum.

(Konec sledi.)

Antikristorstvo.

Tisti, kateri Kristusa deli, je antikrist.

Naj globokejše hudo vsega hudega v današnjem času je pohanje: Kristusa ločiti od družbinstva. Ločiti hočejo državo od Cerkve, politiko od vere, Boga od sveta, duhovnega od očitnega življenja. Veliko, res prav veliko otrok sv. Cerkve, ki celó dobro mislijo, je zapredenih v tej zmoti in menijo, vera naj se loči od politike, kar koli je mogoče, in duhoven naj se ogiblje očitnega življenja, volitev, dela v časnistvu itd. — in lažiliberalci duhovna, kateri po tej zmoti dela, imenujejo pravega, dobrega, svetega duhovna, namreč zato, ker v njih hudobne osnove ne dreza. — O to prostomiš-

ljaško katoličanstvo dela grozno škodo v sv. Cerkvi in kaže, da ono je predhodnik Antikristov. Kar je bil farizejizem ob koncu judovskega kraljestva, to je tako imenovani liberalni katolicizem v Cerkvi. On je silno hinavstvo; liberalizem, ta volk, se zavija v katoličanstvo in kakor taki se pred ljudstvo stavi, da bi ga osleparil in brezštevilne otroke sv. Cerkve zlagoma izdal Pilatu, in nejeveri. Očitno razodevana nejevera katoliškemu ljudstvu ni tako hudo nevarna, kakor ta kvas, hinavsko liberalni katolicizem — tega je satan iznašel v naj poslednjšem času, da bi katoliškemu ljudstvu vzel še ostanek vere. Ta prostomišljaški katolicizem išče ločiti Kristusa od njegovega nadaljevanega človeštva na zemlji, to se pravi, od keršanskega družbinstva, ki je njegovo mistično (skrivnostno) telo, in kdor po tej poti Kristusa deli ali tají, da je Kristus prišel v mesu, to se pravi, ga hoče ločiti od njegovega mističnega mesa, katero je keršansko družbinstvo, ta je antikrist, to so nasprotniki Kristusa in njegove Cerkve. Tacih je legijone in še menijo, da s tem antikristovim djanjem službo skazujejo Cerkvi, veri, ravno kakor so menili judje, ki so Kristusa križali in aposteljne preganjali, mučili, ločili iz vérne srenje.

To liberalno katoličanstvo je sicer v Sillabu obsojeno kakor krivoverstvo in Pij IX so ga imenovali občno šibo, kugo, nevarniši kot je komuna (klavstvo francoskih rudečkarjev), — in vendar zemlje krog stermeč vidi, da je liberalno-katoliško postal. Zato se morajo pravi katoličani opirati na Sillab (v katerem so znamenjane in zaveržene zmote novih časov) in bolj ko kdaj kraljevo čast Jezusa Kristusa na zemlji oznanovati in na to delati, da se kraljevanje Jezusa Kristusa poverne v državo. Kristus naj kraljuje, Krisus živi, Kristus vlada v državi in v Cerkvi, v nebesih in na zemlji.

Kristus mora kraljevati v postavi: kdor Kristusa loči iz postave, bo Kristus njega ločil iz svojega kraljestva. Kristus mora kraljevati v šoli; kdo bo njega ločil od šolskih malih (sploh od mladine), njega zadene „gorje“, zažugano pohujšljivec (Mat. 18, 1—10). Kristus mora gospodovati v srenji in občini, v družini in v vsaki hiši, v vsakem človeku; Kristus se je za nas daroval, je nas odkupil: On ima povsod pravico, povsod oblast, povsod gospodstvo, in kdor bo Njega ločil, ne more drugač biti, razen da bo sam ločen.

Kristus je Emanuel, t. j. Bog s nami, Bog s svetom, vera s politiko, Cerkev z državo zvezana. Otroci v Jeruzalcu so svoje dni klicali: slava Kristusu, našemu Kralju, farizeji so pa branili; toda Jezus jim je rekel: ako ti molčé, se bodo kamni glasili, to je, kamni me bodo sklicevali in spoznali za svojega stvarnika in kralja. In kadar so ga judje križali in kričali: nočemo, da bi ta čez nas gospodoval, so vse čudovite stvari vesoljne natore, solnce, zemlja in umerli, glasno klicale: Mi hočemo, da Ta naj nad nami gospoduje. Natura sama je spoznala Jezusovo božjo pravico, vsled ktere mora On gospodovati nad vesoljno natoro.

Sedaj pa pridejo od danes do — jutrišnji mali politikarji in hočejo odrekovati Kristusu pravico do družbinstva, do politike ter golčijo z judi: Nočemo, da bi ta nad nami gospodoval! Kolika prederznost od enodnevnihih mušic zoper Sinú Božjega! (Gl. „Ap. d. Pr.“)

Srednje-afrikanke šibe.

(Dalje.)

Vse to pa je, bi djal, še le senca naj hujši stiske, ktera je zadevala te nesrečne okrajine. Žeja, šiba še dosti hujši memo lakote, je čisto v nič djala poterte de-

žele, ktere so oddaljene od velikih rék, Nila, Blave reke in Bahar-el-Ghazal-a, in se navadno namakajo le samo z letnim deževanjem v juliju, avgustu in septembru. Leto 1877 je bilo naj bolj suho, kar se pomni v srednji Afriki. Od takrat je solnce polja in travnike kar požigalo, vodnjaki so se usušili po vsem Kordofanu in Darfuru, ki so sploh globoki po 20, 30, tudi po 40 in več metrov. Med temi sta bila suha tudi dva velika vodnjaka naših vstavov glavnega mesta v Kordofanu. Groza me je misliti na strašno razdjanje, kakoršno je napravila suša pri živalih in prebivalcih na Kordofanskem in Darfurskem. Omenil samo memogredé bom žeje v El-Obeidu in v Malbes-u, kjer imamo mi tri naj važniši misijonske naprave.

Naši misijoni so sicer večkrat dobivali pomoč od našega oskerbnika (prokuratorja) Jurja Papa, od kacega dobrega katoličana, med kterimi je zlasti verli Ibrahim Debbane Sirski, še celó tudi od kacega musulmana, ki je spoštoval naše djanje. Taki so nam tudi vode oskerbovali. Vendar tudi mi smo bili prisiljeni kupovati vodo po veliki ceni in v veliko zmešnjavo pri našem usušenem denarstvu. Treba je bilo velike varčnosti z vodó za pitje in kuho. Včasí je misijonar bil prisiljen prihraniti si vodo, s katero se je zjutraj umil, da si žeje s tem pogasi čez dan. Treba je bilo vodo tesno mériti v male merice za jutranje umivanje; prišlo je potlej na to, da se je jutranje umivanje opustilo in se je voda prihranila za veliko žejo čez dan. Čez štiri mesce se ni napravljalo nikakoršno perilo zaradi pomanjkanja vode.

Poslednjič smo bili primorani veči del osebstva dveh velikih vstavov preseliti v Malbes, našo naselbo na deželi, kjer je bilo dobivati še nekoliko vode; pa tam je bilo pomanjkanje živeža toliko, da kadar smo zjutraj nekoliko zajuterkovali, ni bilo potlej opoldne kosila; in kadar je bilo opoldne kosilo, ni bilo potlej večerje... Ne morem dopovedati, koliko silno pomanjkanje so terpeli misijonarji, redovnice in drugo osebstvo naših misijonov.

Dečki, gojenci so pritekali k misijonarjem in deklice k redovnicam prosit malo vode, ker jih je žeja užigala. In ko ni bilo moč jih zadovoljiti, so se jokali sirotki in sirotke, da bi se kamnom smililo. Prepirali so se po bratovsko med seboj, kako da bode vsak malo umazane vode pil, ki je ostala v umivalniku, v kterem si je kterikrat obraz umil misijonar ali redovnica.

Hotel bi povedati še več... ali pero mi pada iz roke... Bog je zapisal v bukve življenja, kar so prenesli in preterpeli naši misijonarji in redovnice pod tako žrečim in užigajočim obnebjem.

In kar so delale naše redovnice, je prečudno v obličji Božjim. O poli štirih zjutraj je pogosto prednica Sestra Arzenija v ženskem vstavu z drugo mlado, nezmérno delavno Sestro se podala od doma z nekterimi „bormami“ (perstene posode, deržeče po 3—4 litre), prehodila 4—5 ur peš, dospela pod naj soparnišim solncem do jame nekega daljnega vodnjaka; tam je čakala, da pride na versto, imela gork prepír z divjaškimi čuvaji vodnjaka, pri čimur je včasí prišlo do žuganja; posrečilo se ji je z neverjetnim trudom dobiti černe, blatne, umazane, solnate in zoperne vode, ki jo je plačevala po 3, 4, tudi po 5 frankov za bormo, to je, dražje kot je vino na Laškem; in potem ste Sestri z velikimi pri-težnostmi ravno to pot se vračale nazaj v misijon, kjer ste bile koperneče pričakovane, ter ste na male mirice posameznim razdelile vodo za pogašenje žeje. Ob 3 ali 3/4 popoldne so pogosto zopet to pot nastopile peš, ali večkrat so z vodo obložile oslička, medlega od ukvarjanja, ki je vsak trenutek padal; in povernile so se pozno v noč, včasí o polnoči nazaj v misijon.

V nekoliki daljavi od naše naselbe na kmetih se je misijonu po silnem trudu posrečilo izkopati vodnjak, ki je dajal nekoliko umazane in blatnate vode, in postavili so čez noč za stražo dva močna zamurska katehumena (novinca za sv. kerst). Zakaj čez noč so prihajali tatovi in so s silo jemali vodo in jo prodajali v svoj dobiček.

V Malbesu je misijon imel tri krave, kterim se je dajalo malo vode po dvakrat na teden. Ali kaj? Užigane od žeje in silno shujšane niso dajale več mleka; pa tudi kadar ga je bilo kaj, se je razdeljenje med vse izšlo skoraj čisto na nič.

V Malbesu je bilo pomanjkanje vsega, razun nekoliko malo vode; toraj je bilo pogosto nekterim misijonskim treba iti v glavno mesto, da so prinesli vode našim ljudém v El Obeid, ali pa preskerbeli kaj za Malbes. Pot je 7 ur dolga, in prehod silo težaven; treba je bilo iti velikrat peš in pod ognjeno-užigajočim solncem, ali po noči, ko so po poti protili tolovaji, divje zveri, hijene, koder so se dostikrat bližali levi, ki so vse na okrog rjuli in delali popotnikom grozo in trepet. Zamogel bi tu popisovati mnoge prestrašne dogodbe, ki so se pripetile preteklo leto. Naj povém samo eno.

Neki večer je bilo v Malbesu skoraj vse bolno, ali dognano do konca, pa brez vsake reči, s čimur bi se mogli kaj poživiti; — pri tem so pa še vedili, da misijon v El-Obeidu je v naj skrajniši sili zaradi vode. V teh okolišinah ena naj marljivših Sester, ginjena od usmiljenja v toliki nadlogi, poživljana z junaško ljubeznijo do terpečih, goreče prosi svojo prednico privojenja, naj bi smela iti iskat vode in jo nesti v El-Obeid v pomoč užejenim, in potem oskerbeti živeža in verniti se v Malbes le-tém na pomoč, ki v vsih rečéh pomanjkanje terpijo. Podá se k vodnjakom, se serčno bori z neolikanimi divjaki; po mnogem poganjanji za drag denar dobi dve gerbi (velika mehova) vode, obloži kamelo in sama gre peš proti mestu z nekim zamurcem, ki je bil na novo odkupljen. Bila je prav težavna, 7 ur dolga pot, koder prežé divje zveri, tatovi in razbojniki. Toda ljubezen je prezirala vse zadržke. Nadaljevala je svojo pot polna serčnosti, med zverinskim tuljenjem, pasjim lajanjem, rjojenjem levov. Čez tri četrte ure poti prehodi, kar se izstradana in opešana kamela zgrudi na tla. Sestra in zamorec vse poskušata, da bi z močnimi mahljeji in korobačenjem na noga spravila velbloda; pa vse zastonj. Kaj je tedaj storiti v toliki zadregi?... Ostati tam celo noč... bi se reklo nastaviti se žertju divjih zveri ali napadu razbojnikov; pustiti tam zamurca in da bi Sestra sama šla v El-Obeid, je bilo toliko, kakor izpostaviti zamurca, da bo oropan on z mehovoma vode, pa še sama sebe postavi v prehuđe nevarnosti; — bila je v velikem strahu.

Četert ure ostane Sestra nedoločna in v trepetu; potem pa, pomislivši naj skrajniši silo naših ljudi v Malbesu in v El Obeidu, zaupajoča v Boga ljubezni, ki tolaži žalostne, in v Devico Brezmadežno, ki je pribežališe ubogim, se odmeni pustiti zamurca za stražo pri vodi, in ona sama se podá iskat pomoči pri ljudéh. Bila je temna noč, razsvitljevana samo od malo mesečne svitlobe.

Čez nekaj časa zasliši razdraženo lajanje pesov, ki so ji naznanaovali, da je blizu neka vas. Obstoja ostrašena, zakaj bližati se vasi bi se reklo, postaviti se v nevarnost, da bode stergana od pesov, ki so nevarni v teh krajih, vendar pa potrebni po Previdnosti. Po drugi strani pa je čutila potrebo na pomoč klicati. S celim glasom tedaj, kar koli ji je moči, začne klicati proti vasi, obdani s pesmi: „Ja nas, ta'alu! Ja nas, ta'alu! — O ljudje, pridite! O ljudje, pridite!“ — Čez malo minut prideta dva teršata in obra-

šena „baggára“ (arabska čednika, ali po besedi, kравárja), ki sta na to presunljivo vpitje zaklicala: „Kako vendar ste tukaj sami po noči, gospá, v nevarnosti, da vas požró zverine, ali da bodete oropani, ali umorjeni?“ in na prošnje Sestrine jo z naj večí naglico spremila na mesto, kjer je pustila vodo, in našli so kamelo ležečo, pa zamurca na straži. Z bičanjem in s svojimi močnimi rokami sta kamelo zopet na noge spravila. S tem ne še zadovoljna, sta dobra divjaka Sestro, zamurca in velbloda spremila do El-Obeida, kamor so dospeli o polnoči — bolj mertvi kot živi.

(Dalje sledí.)

Ali pojde v semeníše?

Ravno sedaj tekoči dnevi so posebno važni zaradi volitve stanú pri šolski mladini. Mnogi očetje s kmetov hodijo v Ljubljano, gotovo marsikteri tudi v Kranj, Novomesto, Gorico, Maribor in druge mesta, da bi svojim sinčkom dobili pomoči za daljno študiranje, ker so začetne šole prav dobro izdelali. To je že nekaka stopinja k prihodnjemu poklicu, zlasti ker skoro brez izjeme oče, mati in sin mislijo pri tem, da bi bil kdaj „gospod“. Drugi pa, ki so osmo šolo izdelali, so zdaj v zadregi zaradi končne volitve poklica, kajti skoro vse praša: „ali bo šel v alumnat?“ Zato ne bo odveč, ako spregovorimo nekatere besede o poklicu.

Kar tiče male, ki s kmetov grejo v latinsko šolo, pravijo sicer ljuški gojivci, da mladostna izreja se mora ravnati po stanu, ktereга si bodo otroci pozneje verjetno izvolili; vendar se to za gotovo ne more pri nobenem naprej povedati; zato je tudi odgoja v gimnazijah bolj splošna in učijo se tvarine, kakoršnih vsak v življenji več ali manj utegne potrebovati. Akoravno poklic v kak stan pride od Boga, vendar starši in drugi imajo velik vpliv na volitev stanú, posebno pa še odgoja šolska in okolišine, v kterih se mladenec nahaja. Zato naj starši, kteri želé imeti duhovna, sina ne dajejo in ne pustijo v slaboverne hiše, ne med gospódo, ktera je dan danes zaradi vere dostikrat v slabem slovezu, v odgoji mladine pa rada mehka.

Na prvo tedaj naj se ne pozabi resnica, da poklic pride od Boga. Pri teh besedah marsikteri mladenič, ki je na gimnaziji več ali manj zašel pod pot, utegne z ramo zmajati; toda le počasi, dragi moj, kajti še pred bogoslovjem smo tudi mi študirali filozofijo. Kdor koli ima oči in možgane zdrave, ne more tajiti čudovitega reda, kakoršnega ni bil zmožen postaviti v veliki sostav narave noben drugi, razun le sam vseмогоčni Stvarnik. Ravno tako gotovo je Bog v duhovni, moralični svet réd postavil; pa razložek je tukaj ta, da človek s svojo prosto voljo od Boga postavljeni red velikrat podira. Bog je po svoji vseprevidni modrosti odločil razne stanove na zemlji, in ravno zato tudi slehernemu dal zmožnosti za ta ali uni stan, ker vsi stanovi morajo biti zastopani. „Vsakteri hôdi tako, kakor ga je Bog poklical“, pravi veliki apostelj narodov (1. Kor. 7, 17). S tim pripominja, da Bog je tako vravnal, da vsak ima natorno nagnjenje k temu ali temu poklicu. In to človeku močno pomaga pri volitvi stanú, posebno pa takim, ki so sicer v svojem življenji poslušali vest in vero. Zato se tudi lastnost in kakost življenja, ktero si kdo odmeni, prav primerno imenuje „poklic“. S to besedo se hoče naznati, da je človek po višjem glasu v ta ali ta stan poklican. Kristus je aposteljnóm rekel: „Niste se vi poklicali (v ta visoki stan), temuč jaz sem vas izvolil.“ To veljá več ali manj o vsih otrocih, pravi Konrad Sickinger („Die Kunst Kinder zu erziehen“, str. 212). „Vsak

ima svoj posebni dar od Boga; eden tako, drugi tako. Vsak naj toraj ostane, kakor mu je Gospod podelil.“ Iz teh besed je očitno, da človek tudi utegne svoj pravi stan zgrešiti in ne po teh zmožnostih si stan izvoliti, ktere mu je „Gospod podelil“. Kolikor viši pa je stan, ktereга si kdo misli izvoliti, toliko bolj skerbno naj prevdarja, če je k temu od Boga poklican, pravi omenjeni pisatelj, ker nihče si ne smé jemati časti, ki ni zanj zmožen. (Hebr. 4, 5.) Veliko mladenčev je ob času volitve stanú v velikih britkosti, kaj bi storili, pa v tem ne grejo prave poti. Vediti moraš, da v vsakem stanu moraš biti pošten katoličan, da boš srečen; tedaj skerbi naj poprej za to, potem móli za razsvitljenje; skerbi, da boš pri tej molitvi v milosti pri Bogu, in toliko gotovše boš pomoč dobil, da boš izvolil stan, v ktereга te Bog kliče, ter boš v njem srečen.

Posebno važna sta dva stanova, duhovski in zakonski stan; pa ravno zato je potrebna posebna pomoč božja, in prosta volitev. Starši nimajo pravice otrók v ktereга teh stanov siliti; potreben je poklic od Boga in posebni natorni in čeznatorni darovi, kterih si človek ne more sam dati, temuč jih je treba od Boga prositi. Pri obeh je nevarnost velika, ako se brez premislika v tega ali tega stopi. Ravno te dni je nekdo rekel, da „nobeden ni s svojim stanom zadovoljen“, in res je pritožb silo veliko, gotovo tudi zato, ker se ljudje na volitev stanú premalo pripravljajo.

Naj viški in naj lepši je duhovski stan, zato pa tudi potrebna vestna priprava. Duhovni so prvi namestniki Božji na zemlji. Zato si poštene keršanske družine v čast štejejo, ako imajo duhovna iz svoje rodovine. Zato imajo starši pravico in dolžnost posebno podpirati tistega svojih otrók, kteri si duhovski stan izvoli iz nagnjenja in poklica, in tudi skerbeti za to, da pride do spoznanja svojega poklica. To pa še zlasti dandanašnji, ko se šopiri brezvérski duh in je pomanjkanje duhovnov vedno več. Vedno bomo našli, pravi Sickinger, ako so družine keršanske in dobre, da Bog tudi zadostno število otrók iz teh družin pokliče v duhovski stan. In v tem je za Francosko in Italijansko prav dobro znamenje, da v teh deželah ni pomanjkanja duhovnov. To je naj boljši dokaz, da onod je veliko število dobrih, katoliških družin. Nasprotno je sedanjo dobo na Nemškem. — Vzroki so znani. Tudi oziroma na Laško in Francosko je znano, da v teh deželah je posebno tudi veliko moških, ki prav pogosto ss. zakramente prejemajo, kar se n. pr. na Slovenskem precej pogreša pri moških, in zlasti pijanstvo in kletvinja ujeda pobožnost pri mnogih slovenskih družinah.

Bodi za zdaj samo to še opomnjeno, da marsikteri sicer dobroserčen mladenec se je morebiti na gimnaziji po sedanjem kopitu nalezal marsikterih misel, ki niso vgodne ne katoličanstvu sploh in ne duhovskemu stanu posebej; vendar zato naj ne obupa nad svojim poklicem, ki ga je morebiti imel prešnje leta, ker z resno voljo se dá vravnati, kar je zmešanega, k čemur pozmozi Bog!

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Iz Ljubljane. (25letnica katoliške družbe rokodelskih pomočnikov.) Ena naj — ne rečemo naj večih, gotovo pa — priserčniših slovesnost, ki jo je kdaj Ljubljana vidila, je bila 25letnica katoliške družbe rokodelskih pomočnikov, ki se je pričela 7. zvečer, se obhajala 8. in nadaljevala se s svojim izhodom na Blejsko jezero kolikor toliko še 9. t. m. Priserčnost in znamenitost v vsakem oziru se popisati ne dá; le kdor je bil pričujoč,

vé vse prav ceniti. Tudi nismo namenili s temi versticiami je popisovati, ampak le z nekaterimi besedami počéz naj jo omenimo.

Preserčen je bil sprejem tujih gostov; veličastna Božja služba po milgosp. škofu Grušu v pričujočnosti našega milgsp. škofa dr. Jan. Krizostoma, in še poprej preizverstna pridiga gosp. Meierja, inomoškega družbigenega predsednika. Obhod skozi mesto s šestirimi prelepimi družbeniški zastavami in dolgo rido deležnikov je bilo kaj velikanskega. Vse je bilo na nogah. Veliko hiš in stanovanj je bilo okinčanih s pomenljivimi zastavami.

Kako ginljivo je bilo na dr. Vončinovem grobu, kamor je šla popoldne družba pét in molit in kako veselo še poprej pri obeđu, to se ne dá popisati.

Zvečer ob 8 se je družbeno veselje nadaljevalo v čitalniški dvorani, ki je močno napolnjena od povabljenih. Pričel je g. Rus s prav primérno glasovanko, pevci s svojimi dobro vbranimi slovenskimi pesmimi so svoje naloge pod vodstvom gosp. podpredsednika A. Keržiča izvrstno doveršili pričo deželnega predsednika gosp. Vinklerja, škofa Gruša, prošta gosp. Jčžefa Zupana in polno sobano družih tujih in domačih odličnih poslušalcev in gledalcev obojega spola iz rokodelskih in raznih družih stanov. Vse se je prelepo verstilo.

Omenimo naj izvrstnega govora milgosp. škofa Gruša, kateri je silno navdušil in razveselil vse pričujoče. Poprašal je po svojih ljubih rokodelskih pomočnikih, kje da so? in pohvalil jih je, da so prostore spredaj pustili odličnemu občinstvu in sami bolj zadej ostali; vendar je njim naj bolj veljala njegova ljubeznjiva pa tehtna beseda. Znano je, da škof Gruša je neizrečeno ljubil in spoštoval r. dr. Vončina, toraj je priserčno pohvalil družnike, da so mu tako živo in ginljivo hvaležnost skazali še zdaj na pokopališu. Od tod je priliko posnel ter opomnil tudi dolžne hvaležnosti do r. g. vesoljnega predsednika Kolpinga, čigar podoba je bila na odru, kakor tudi papeževa in cesarjeva. Pojasnil je potem hvaležnost in četrto zapoved oziroma na 25letno dobo lepe katoliške rokodelske družbe. Znamenito in novo nam je bilo, kar je preč. g. govornik zaterdil, da začetnik družb rokodelskih pomočnikov ni bil toliko Kolping, kolikor rokodelski pomočniki sami. Sami so želeli rokodelsko družbo napraviti in veliko in dolgo so terkali na vrata Kolpingovega serca, predno jim je obljubil, da hoče njih predsednik biti, in to še le potlej, ko se je popolnoma prepričal, da to je delo Božje. Pohvalil je rokodelce, da povsod so sami ustanovljali društva in prosili duhovne si za predsednike nikjer se jim duhovni niso vrivali. Ljubljansko društvo je zaznamoval kot poslednje tukajšnih proti jugu in izrekel upanje, da se obudé še nove po družih mestih. Zaterdil je tudi, kako da važnost in verlost kacega društva ni zastavljeno ravno na veliko število udov, kajti tehtnost je v posameznih osebah, kakor vemo, da en sam človek je velikrat celo mesto predrugačil in na boljše obrnil.

Vse v smeh spravil je naslednjič graški predsednik gospod Wöhr s svojimi osoljenimi smešnicami, ktere je tako rekoč ispod pazduhe jemal, ker še le v sobani o tisti priliki ga je gosp. Gnjezda prosil, naj tudi on ktero reče. O sklepu je izrekel vošilo v tem pomenu, da ljubljansko društvo stanuje sicer v „knežjem dvoru“ (Fürstenhof), vendar si pa tudi taki, ki hodijo n. pr. v imenitne palače pisat ali ki v njih služijo, želé svoj lastni dómič (eigenes „Heim“): *toraj tudi ljubljanskim rokodelskim pomočnikom voši in želi, da bi že skoraj iz „knežjega dvora“ prišli v „lastni dom“.*

Ljubljanski predsednik gosp. Gnjezda je potem bral daljnopisne vošila, katerih je bilo prav veliko in večí del iz naj daljnih krajev; mnogi so bili kaj bistroumni,

veči del po Kolpingovi šegi šaljivo-veseli in spodbudljivi. Slovensk je bil le en sam, in sicer iz — Monakovega na Parskem; nekteri s kako pritaknjeno slovensko besedo. Iz tega se vidi, kako slaba letina je še po Slovenskem in Slovanskem s temi lepimi društvi, katerih teča ni pobila, ker niso še vzrastle; tudi slana ne poparila, ker niso izkalile!

Poslednjič se je prikazala še versta rokodelcev v rokodelski delavski opravi s kladvi in drugimi orodji v rokah in eden udov je v imenu vsih izrekel družbine občutke in zahvale do ranjc. Kolpinga, sv. Očeta, svitlega cesarja in do pričujočih. Pevci pa so verlo urezali cesarsko pesem.

Veselica se je nadaljevala potem spodaj, kjer so bili vsi prostori v sobanah in na vertu dobro napolnjeni. Tu je bilo vse veselo, vse poštene dobre volje. Glasila se je godba; na zvišenem prostoru so se verstili izurjeni celovski in domači pevci; umetni ognji v prelepih in mičnih podobah so delali opanljiv vtis; prostor zunaj je bil kaj lepo vseskozi razsvitljen, po nastavljenih svetilkah, balončičih itd. tako, da je vse to ob enem delalo tudi silo mično kinčarijo.

Ljudje po vsem tem niso mogli prehvaliti, kako je bilo ta dan vse lepo, lepo in prijetno v vsakem oziru. Take poštene in prijetne veselice dozorevajo pa le na podlagi katoliške vere. Tu ni nobenega sitnega prepira in kavsanja zaradi narodnosti, ker katoličanstvo vse ljubi, vsakemu privoši, kar mu gre in kar je njegovega. Tu naj bi se učili spodobnosti tisti, kateri naš narod po tujem gerdijo, — tu naj bi se učili, kako Slovenec dela prijazno s tujci, kateri so pravični in privošijo tudi Slovencem, kar sami radi imajo. Iz tega je tudi očitno, da le na podlagi prave vere se zamore zopet edinost poverniti med sperte narode.

Lažiliberalni framasoni so zaverгли vero, ktera zahteva tudi za vsak narod, kar mu gre, ter v svojem prenapetem brezverstvu hočejo tuje dežele si podjarmovati, narode pa potujčevati, kakor da bi v tem bila kdo vé kaka sreča! Vsi naj zopet postanejo resnični katoličani, potem se bode tudi edinost povernila med narode, kakor je edinost med udi katoliške rokodelske družbe, in kakor je edinost med raznimi družbami po širokem svetu, če tudi so raznih narodnosti.

Opomnjeno še bode, da ljubljanski predsednik g. Jan. Gnjezda je o tej priliki od duhovske strani postal „duhovni svétnik“, od deželske pa „ljubljanski meščan“; tuje rokodelske družbe ga močno čislajo v svojih dopisih in telegramih, domači so mu pa ravno ta večer izročili prav lepo okinčano zaupnico, ako prav vemo, s podpisli mojstrov in pomočnikov.

V ponedeljek zarov in kakor je bilo naznanjeno, so s prečast. škofom Grušam odrinili na božjo pot k M. D. na Jezero, kjer so imeli sv. mašo za ranjce ude in dobrotnike.

Iz Ljubljane. (Cesarska 50letnica in dober svét.) Petdesetletnico svojega življenja bodo svitli cesar obhajali 18. tega mesca. Povsod po Avstrijskem se pripravljajo, da bi spodobno počastili ta posebni dan. Gotovo v zmislu Njih veličanstva so dela usmiljenja do revežev, kakor n. pr. vodstvo ljubljanske ljudske kuhinje hoče tisti dan pogostovati 400 siromakov s popolnim kosilom o navadnih urah od enajstih do ene.

Mi imamo tudi dober svét za kaj podobnega. Oglašilo se je nam že neko številce prav pridnih študentkov za prvo latinsko šolo, ki pa so preveč ubožnih staršev, da bi jim mogli oskerbeti potrebne reči k študiranju, n. pr. učnino, vpisnino, bukve, še prav posebno pa živež skoz 10 mesev. Ako se toraj najde kaj lepih serc, ki bi blagovolile v prečastitljivi spomin „Cesarjevega

dneva" kakemu mladenču skosi leto nekoliko živeža dajati — ali vsak dan ali saj nekatere dni na teden: vé vredništvo tega lista za pridne mladenče, ki bodo zaupljivo delali veselje blagoslovenim dobrotnikom in čast „cesarski 50letnici“, o ktere spominu so dobroto dosegli. Rešijo se pa prijatli naše ljube mladine tudi lahko s kakim denarnim darom v ta namen, in utegnili bi se takim dečkom pomagati tudi v kaki „ljudski kuhinji“.

Šolsko. Goriško gimnazijo je obiskovalo letos 411 učencev, med katerimi je bilo 135 Italijanov, 199 Slovencev in 44 Nemcev; na ondodni realki je bilo pa 250 učencev, in sicer 185 Italijanov, 26 Slovencev in 39 Nemcev. — Mariborsko gimnazijo je obiskovalo 307 dijakov; med temi je 159 Slovencev, 145 Nemcev, 1 Serb, 1 Čeh in 1 Poljak. — V Celji je bilo na gimnaziji 236 dijakov, na mestjanski šoli 145, na mestno deški šoli 262 otrok; na dekliški 230, okoliški fantovski 153, na dekliški (učiteljice šolske sestre) 182, v nedeljski šoli 70 otrok. Vse šolske mladine je bilo toraj v Celji po številu 1278.

V Preski smo preteklo nedeljo obhajali ginljivo in častitljivo slovesnost. Častiti P. Romuvald Jereb iz Kamnika so blagoslovili novi križev pot, katerega je g. Miroslav Tomec na občno pohvalo naslikal, gosp. Nikolaj Jamnik, veliki posestnik iz Medvod, pa daroval farni cerkvi. Križev pot je bil že 3. dan t. m. slovesno iz Šent-Vida v Presko prepeljan. Za to priliko je cerkev bila znotraj in zunaj s slavaloki in mnogimi velikimi in majhnimi zastavicami lično ozaljšana. Ljudstva se je bilo zbralo velika množina, in ob devetih se je pričel slovesni sprevod iz duhovnice v cerkev. Mladenči so nesli štacijone, in svetile so deklice s svečami. Za njimi je šla prečast. duhovščina: P. Romuvald in vsem na čelu preč. dekan in stolni župnik gosp. Anton Urbas. Sprevod spremljevalo je resnobno in častitljivo zvonjenje in pokanje možnarjev. Blagoslovili so križev pot pater po navadnih obredih in precej potem šli na leco ter so imeli posebno lep in spodbudljiv govor o križevem potu. Veliko mašo z obilno asistenco so potem služili prečast. g. dekan. Vsi zadovoljni in od tako častitljive slovesnosti ginjeni smo zapustili cerkev, in zunaj cerkve ni bilo slišati družega govorjenja, kakor o lepoti križevega pota. Bog obilno plačuj čast. g. župniku Alešu njihovo skerb in trud za cerkev, kakor tudi g. Nik. Jamniku s časnimi in večnimi dobrotami njegovo blagodušnost, ker kakor njegovi predniki, je on velik dobrotnik svoje farne cerkve. In gosp. slikar Miroslav, kakor je poprej izdelal že več križevih potov, tako se je pri tem še posebno skazal in pokazal, da v svoji umetnosti napreduje. Torej mu čestitamo k temu lepemu delu in želimo mu krepkih rok in obilo dela v poviševanje in vedno večje preslavljanje Gospodovega terpljenja.

Iz Travnika se naznanja v „Kat. List“ o kerševanji mohamedanov, ki se po malem vračajo v katoliško Cerkev. Sv. Trojice dan je bila v Dolaški cerkvi keršena 18letna Altidža, hči Ibra Ibrišimovića iz Banjaluke, in je dobila ime Albertina. Sa. Petra in Pavla god pa je bil v ravno tej cerkvi keršen Hamet, sin Ibra Leleka iz sela Privora, na ime Ivo. Kerstil je oba čast. oče Jakop Baltić, ondodni župnik. Cerkev je bila polna ljudi, kateri so se v nezmernem veselju topili, ko so vidili, kako se njih bratje mohamedani povračajo k pravi veri svojih očetov.

Naj večji zadržek, da se obilniše ne povračajo k resnici, je to, ker ako se mohamedan dá kerstiti, zgubi vse pravice do svojega prejšnjega imetka in do vsake druge dedišine. Sodi se namreč še zmeraj po turški postavi, po „šerijatu“, ki ima buje še veljavo v Bosni. Čudno je to „oprostenje kristjanov“! Kdaj bodo te si-

rote rešene? Sin nekega umerlega Čamila iz Travnika n. pr. se je dal kerstiti na ime Frančišk. Dogodi se, da mu umerje stric brez otrok; po postavi bi mogel biti dediš France; toda „šerijat“ ne pusti, kajti je keršen. K tej protinaravni določbi je priterdila okrožna sodnija avstrijska, kar je hitro poterlo vse kristjane.

Sv. kerst je edini temelj, na katerega se zamore trdnost zidati, le na tem temelju so mohamedani zmožni dospeti do olke in biti čeden in spoštovan narod, veren Bogu in cesarju. Mohamedani so kakor divje hrušve in jabelčne drevesa, na katerih bi rastlo sladko sadje, ako se kerstijo. Vsa priprava (aparati) brezbožne civilizacije pa ne samo, da pri njih nič opraviti ne more, temuč jih bode še popačila, storila sodergo, še bolj pohlepno po grabljenji in družih hudih delih. Bil je v Travnik vradnik pri telegrafu, lože prostozidarske, fraj-mavrar, kateri je očitno napadal vero v Boga. K njemu pride mlad turški beg, da telegrafira v Banjaluko. O tej priliki popraša, kako telegraf dela? kako se to godi? Bogotajic mu odgovori: hodi k meni v šolo, pa te bom naučil. Na to mu mladi beg odgovori: „nečem; ti bi mene spačil, ker ti v Boga ne veruješ“.

Mi kristjanje v Bosni goreče Boga prosimo, naj razsvetli čameče v smertni senci. Ako Bog odverne vse zavire, ki se delajo sv. kerstu, bi mi svoje zbegane brate, ko bi se spreobrnili, ljubili in pozabili vse hudo, kar so nam storili.

Te dni se je mohamedanska deklica pri Konjicah hotla dati kerstiti; mohamedani pa so jo vjeli, zaperli in mučili v zaporu. Zakaj bi sodnija ne izrekla, da se mora oprostiti in vero svobodno spoznavati? Celó previdni mohamedani bi s tem ne bili razžaljeni. Ivo Lelek, ravno keršeni, je po sv. kerstu obiskal svojega očeta (še mohamedana); popraša oče: Je li res, da si se dal kerstiti? Odgovori mu: Res je, oče. Oče reče: „Neka sine, kad ti serce zaiskalo.“ (Prav je sin, ker te je serce k temu gnalo.)

Sovražnike ljubiti je koristno dušam v vicah.

Bogati plemeniti vdovi je bil umorjen edini sin. Povsod so iskali morivca, pa niso ga mogli najti. Mati umorjenega je vedila, kje da biva. Ni pa ga izdala, odpustila mu je iz celega serca in poslala mu je po služabniku konja in denara, da naj si z naglim begom išče varnosti. Po tem junaškem djanji ljubezni do sovrážnika se podá vdova k molitvi in goreče Boga prosi, naj bode zarad njene ljubezni do sovrážnika milostljiv duši njenega sina. In lej! prikaže se ji njen sin, obdajan z veliko svetlobo, in ji reče: Veliko lét bi mogel terpeti v vicah; toda zarad velike ljubezni, ki ste jo skazali našemu sovrážniku, zdajci grem v večno veselje. (Speculum exempl. c. 2, tit. 3.)

Razgled po svetu.

Angleško. (Prestopi v katoliško Cerkev.) Najstariši sin in dediš vojvoda Devonšira, lord Courtenay, je po kardinalu Manningu sprejet v katoliško Cerkev. Tudi grofinja Strathmore je prestopila v katoliško Cerkev. Razun 15 raznih protestantov se je spreobrnil k pravi veri protestanški pridigar Sutcliffe in njegova žena; enako advokat dr. Newton. — Kdor koli protestantov bere življenje Henrika VIII ali Lutra, ne more drugač, kakor da zapusti smoto, če ima le kolikaj malo občutka za resnico in blagor svoje duše.

Japonsko. Dobro naznanila se slišijo iz južnega vikarijata na Japonskem. Skoraj vsaki dan pride kaj spreobrnjenec, število misijonarjev, akoravno so štirje novi, je vendar še premajhno, da bi mogli vsem kaj. V novo ustanovljenem semenišu v Nangasaki je štiri-deset gojencev.

Trapistovska nova naselba na obrežji Dobrega upanja. Samostan teh redovnikov zdaj šteje čez 30 udov; med temi je 20 aspirantov (novincev), ter je ta naselba še dovolj oskerbljena z delavci. Ondotni škof jim je napravil nekaj zelo koristnih strojev, s katerimi bode moč veliko več storiti za obdelavo dežele, kakor dozdaj. Velikodušno daruje, kolikor mu je moč, da bi pospeševal ta misijon, in upa, da bližnja naselba katoliških kmetov jim bode ravno tako blagoselno dajala potrebnih pomočkov. Propaganda je škofu podelila 1600 mark v podporo novega misijona.

Amerikanski misijoni. Iz Texas-a naznanjajo, da je škof pri sv. Antonu, pred. g. Pellicer, umrl 14. mal. travna. Rojen je bil v Floridi l. 1824, študiral izverstvo v jezuitovskem samostanu v Hillu, l. 1875 je prevzel škofijo pri sv. Antonu. V teh 5 letih se je število 35 duhovnov, 47 cerkev in kapelic in 40.000 katoličanov pomnožilo do 45 duhovnov, 58 cerkvá in 50.000 katoličanov.

Patagonija. Tukaj delajo salezijanski misijonarji z uspehom. Že imajo šolo in bolnišnico v Carmen-u ob reki Rio Negro. Od tam namerjajo serčni misijonarji priti v puščave Pampas, na južnem koncu Amerikanskem.

Z otokov Sandviških. (Gobovi v Molokaju.) Častiti oče Damijan iz družbe Serca Jezusovega in Marijnega naznanjuje, kar sledi posneto. Skoraj sedem lét je preteklo, pravi, kar med gobovimi prebivam. Imel sem priložnost opazovati človeško revšino v naj večji meri. Polovica gobovih je podobna potujočim merličem, katere so červi začeli končevati, od začetka znotraj in kmalo potem pa zunaj života. Ako se hočete prepričati, kakošen smrad gre od teh revežev, mislite si na pol gnjilo truplo.

Havajaska vlada še zmeraj skerbi novih gobovih iskati in jih po meri svojih pomočkov sem pošiljati. Takih bolnikov je na teh otokih 7-800. Od kar tukaj bivam, umerje njih vsako leto po 150-200; vendar število še živečih ni pod 700. Preteklo leto je smert pobrala nenavadno veliko mojih kristjanov. V cerkvi so klopi bolj prazne, na pokopališu pa je komaj najti prostor za pokop. Pred nekoliko leti sem ustanovil sirotišnico za gobove otroke. Pobožna in že precej stara vdova, katera ni gobova, jih opravlja. Rad bi vse dal ubogim revežem. V prvih letih mojega tukajšnjega bivanja sem dobil veliko darov iz Evrope, pa žali, da zdaj se je studenec posušil. Skozi 15 mesecev imam verlega pomočnika P. Andreja, kateri stanuje v Kalavpapi; tudi tam se vera z velikim uspehom razširja. Zarad tega mi je moč vsak mesec ostali del otoka obiskati; ondod imamo veliko cerkev in štiri kapele. Pri gobovih imamo razen dveh lepih kapelic tudi dve šoli, v katerih so verski učenci in imajo plačo od vlade. Zdaj nam protestantje še ne delajo nič težav, ker ondi se za gobove, kateri so njih vere, dosti ne brigajo.

Pretečeno leto sem s pomočjo gosp. prof. Levser-teur-ja dobil iz Tongkina veliko število svalkov za gobove. Ti svalki so zmeseni iz več reči. Naj bolj važne so iz rastline, našemu beršljanu zelo podobne. Skorja te rastline je posuta z rudečkastim prahom. Ta prah je hud strup in posebno dobro zdravilo zoper gobe. Za to zdravilo se imamo posebno zahvaliti čast. gap. Gau-

thier-u, kateri je apostolski vikar v Tongkinu. Sicer do sedaj se še ni dalo popolnoma ozdraviti kekega gobovega, pa vendar se jim njih stanje znatno zboljša.

Cvet in nad zveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Naj bi celi svet z menoj hvalil Boga, kateri mi je po prošnji mogočnega sv. Jožefa v silno važni zadevi, „o preskušnji“ vidno pomagal. Izročila sem se omenjenemu svetniku, ter ga skupaj z našo ljubo Gospó presv. Serca, s sv. Angelo in s sv. Uršulo za srečni iztek preskušnje prosila. — Objubila sem tudi uslišano prošnjo razglasiti. Hvala in čast presv. Trojici in vedno češenje sv. Jožefu! vse se je srečno zveršilo; zaupanje, katero sem stavila v Boga in priprošnjo sv. Jožefa, ni bilo osramoteno. Zato še enkrat tisočera zahvala velikemu sv. Jožefu od njegove goreče častivke

Terezije P.

Št. 2. V svojih stiskah sem sklenil v čast Naše ljube Gospé presv. Serca devetdnevno opravljati in tudi obljubil, da, če mi bo pomagano, bom zahvalo po „Danici“ naznanil. Pomagano mi je bilo že večkrat, in očitno sem spoznal Božjo milost in Marijno pomoč. Bodate mi toraj češena presveta Serca Jezusa, Marije in sv. Jožefa na vekomaj!

Jelšane, 8. vel. serpana 1880.

Davorin Kosič.

Prošnje.

V molitev goreče priporočeni: Neka žena z mnogimi otroci, ki že delj časa boleha, za ljubo zdravje. — Bolan sin za zdravje. — Mladeneč na razpotji, da bi mu Marija pregnala mračne misli ter bi izvolil to, kar je njemu v mir. — Nekteri otroci, pri katerih je hudobija presešla njih leta in utegne biti groza, ako se strah Gospodov ne vsadi v njih serca. — Srečno doveršenje neke pravde. — Sin za srečen začetek in keršansko odrejo v šoli. — Oseba v dušnih britkostih za pomoč in obvarovanje pred hudimi nasledki. — Bolna žena, dva fantiča in ena deklica.

Bratovske sadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec mali serpan 1880.

I. Glavni namen: Izročenje vesoljnega sveta v naj svetejše Jezusovo in Marijino Serce za splošno spreobrnjenje.

II. Posebni nameni:

16. vel. serpana. Sv. Rok, iz 3. reda sv. Frančiška, iz Montpellier-a, je zlasti o kugi na Laškem skazoval veliko djansko ljubezen, † l. 1327 v Arles-u. Priporoč.: Duhovnja Vinica sv. Križa (3098 d.). Na duši okuženi, posebno izmed mladine. Mladina na počitnicah za lepe izgleda.

17. Sv. Mamas, je še prav mlad preterpel mučniško smert za sv. vero v Kapadociji l. 247 pod cesarjem Valerijanom. Priporoč.: Stari terg sv. Jožefa (3356 d.). Šolska in druga mladina za serčnost zoper zapeljivanje. Pomoč ubožnim učencem.

18. Sv. Helena, mati Konstantina Vel., † l. 328. Priporoč.: Dragatuš sv. Jan. Kerstn. (2784 d.). Keršanski očetje in matere za bogoljubnost. Cerkev v Sveti deželi in sploh na Jutrovem.

19. Sv. Ljudovik, kraljévega rodú, iz 1. reda sv. Frančiška, škof v Tuluz u, † 1299. Priporoč.: Podzemelj

sv. Martina škofa (2881 d.). Cerkevni vikši. Vladarske družine.

20. Sv. Bernard. Priporoč.: Suhor sv. Jožefa (1703 d.). Pobožne duše. Duše v vicah in umirajoči.

21. Sv. Frančiška Šantalska. Priporoč.: Adlešiče sv. Nikolaja škofa (1540 d.). Goreče češenje Jezusovega najsv. Serca. Odpravljenje preklinjanja.

22. Štirinajsta nedelja po Bink. Evang.: Nihče ne more dvema gospodoma služiti (Mat. 6). Sv. Timotej, mučenec v Rimu l. 311. Priporoč.: Verh sv. Jan. Ev. (1058 d.). Katoliški misijonarji po svetu. Več mladenčev.

Male duhovne vaje.

Ta teden se hočem posebno velikrat spomniti na pričujočnost Božjo.

Sv. Vincencij Pavljan pravi: „S pričujočnostjo Božjo naj se naš duh bolj živo peča, kakor s pričujočnostjo vsih stvari skupaj.“

Listek za raznoterosti.

Napis nad zerkalo.

Kraj potoka cvetka je cvetela,
Od lepote vsa se je prevzela,
Gledala v vodeno se zerkalo,
Svojmu licu glasno pela hvalo.

Valčki so memo nje šumljali,
Njene hvale niso poslušali,
Ker vedó, da vse, kar cvetje nosi,
Enkrat obledi in se raztrosi.

Kosec je kosil zeleno travo,
Ni mu mar za cvetke lepo glavo,
Bliža se in jo s kosó doseže,
Pri korenu révico spodreže. —

Dekle ti k zerkalu rada sedaš,
Svoj obraz ošabno notri gledaš;
Bleda smert pa tebe ogleduje,
Že s koso po tebi zamahuje...
* * *

Zamahuje, ježno mahne:
Od zerkala v grob te pahne!

P. Š.

Duhovna svetovalca so premilgsp. knez in škof izvolili č. gg.: Al. Koširja, župnika v št. Rupertu, in Jan. Gnjezda, prefekta v Alojznici, vodja rokod. katol. družbe.

Maša za mrtve. Ravnokar je prišla na svitlo v Blaznikovi tiskarni: „Missa pro defunctis“, čveteroglasno ali za en glas z orglami sestavil P. Angelik Hribar. — Dobiva se v Blaznikovi tiskarni v Ljubljani po 30 krajc., po pošti 2 kr. več. Imenovana maša je pisana v lahkem in cerkvenem slogu.

„Poslednja sodba“, slika na platnu po sv. pismu, z okvirom, 2 metra in 21 centim. visoka, 1 m. 65 cm. široka, se vidi in lahko kupi ob Emonski cesti števil. 6 (pri križanskem gospodu).

Pogoriše. Neko pismo pravi, da na Gori na Notranjskem je na sv. Ane god okoli 11 ponoči osemnajst

gospodarjem s poslopji vred pogorelo čisto vse, in da so ljudje silno veliki reveži. (Druzega sporočila ni.)

V Ameriko sta se 9. t. m. vernila gospoda misijonar Stariha in tergovec Šebat in z njima vred še precej Kranjcev. Bog daj srečen pot.

S Hvara otoka, 29. mal. serp. (Poterdilo.) Naznanjam z naj priserčniši hvaležnostjo, da sem v novo prejel od neimenovanih dobrotnih rok svetilko za cerkev sv. Antona, 3 gl. zbirk „Zr. Dan.“ in zopet 15 gl. iz posebne dobre roke za cerkev sv. Antona itd. Zato sem v dan sv. Ane imel peto sv. mašo v cerkvi sv. Antona za dušni in telesni blagor dobrotnikov. Bog dobrotljivi plačaj!
Simon Anzelinovič,

opravnik cerkve sv. Antona in B. M. D.

Zavetnik učenosti. Lansko leto so sv. Oče preslavliali sv. Tomaža Akvinskega z encikliko „Aeterni Patris“; letos 4. avgusta pa so „motu proprio“ kronali to djanje s tem, da so tega „angeljskega učenika“ oklicali za patrona vsem vseučilištem, akademijam in licejem.

Koliko stroškov stane en vojak? Italija šteje v stalnem stanu 204 tisoč mož in stane vojak po 995 lir na leto. — Francija ima 498 tisoč vojakov in spada na vsacega po 1114 lir. — Nemčija ima 427 tisoč mož in stane vsak po 1075 lir. — Rusija šteje 460 tisoč vojakov in pride 950 lir stroškov na moža. — Anglija ima 134 tisoč mož, izmed katerih stane vsak po 3507 lir. — Avstrija-Ogersko ima 260 tisoč vojakov in vsak stane 1288 lir. — Po tem takem stane posamezni vojak naj več na Angleškem; za tem pridejo Avstrija, Francija, Nemčija, Italija in Rusija.

Lakota v Armeniji, Mezopotamiji, Perziji, v Šensi, Tongkinu in Pondicheri je zmerom večja. Pomoč, in nagla in obilna pomoč je potrebna! Tako pravi naznailo v „Kathol. Miss.“, osmi zvezek 1880.

Dobrotni darovi.

Za Dolenjce s točo poškodovane: Iz Zapog po č. g. župn. M. Narobe tu 5 gl. — Iz Kroke po č. g. župn. J. Kapusu 7 gl. — Iz Mavčič po č. g. župniku M. Preželjnu 2 gl., in za pogorelce v drugič poškodovane 2 gl. — Iz Teržiča po čast. g. župniku R. Franku 8 gl. — Č. g. Jan. Ferjančič 1 gl. 50 kr.

Za poškodovane s točo v št. Rupertu: Pn. g. stolni dekan J. Volc 3 gl.

Za poškodovane s točo v Hotiču: Pn. gosp. stolni dekan J. Volc 2 gl.

Za pogorelce v Kamniku pri Preserji: Č. g. stolni kaplan Jak. Dolenec 5 gl. — Iz Mavčič po č. g. župn. Mat. Preželjnu 2 gl. — Č. g. Jan. Ferjančič iz Goč 1 gl. 50 kr.

Za sv. Očeta: Iz Mekin po č. g. župn. Jan. Ederji 7 gl. — Č. g. J. Vindišar 1 gl. (za 2 podobici + gosp. Jož. Rozmana).

Za Bosno: Č. g. Ferjančič iz Goč 1 gl.

Za misijon g. Tomazina: Neimenovan iz Vipavskega okraja 1 gl.

Za varhe Božjega groba: Iz Teržiča po čast. gosp. župniku R. Franku 8 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

Zastr. sv. Det.: V kratkem se Vam pošlje vse z novimi bukvicami, v katerih so tudi potrebne pojasnila. Obljubljeno prosimo.